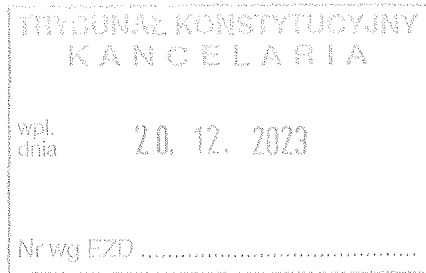

Warszawa, dnia 15 grudnia 2023 r.

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Chrystiana Szucha 12a
00 918 Warszawa

Skarżący: W C
reprezentowany przez:
adw. Tomasza Rzepkę
Nr wpisu: WAW/Adw/3194
Ponikowski Rzepka Kancelaria Prawna sp. k.
ul. Wiejska 17/20
00 480 Warszawa

Sygn. akt: Ts 132/23

Pismo Skarżącego
uzupełnienie braków formalnych skargi konstytucyjnej

Działając w imieniu Skarżącego, na podstawie udzielonego pełnomocnictwa (w aktach sprawy), w wykonaniu zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 listopada 2023 r. (data doręczenia: 8 grudnia 2023 r.), wzywającego do usunięcia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia, braków formalnych skargi konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 7 czerwca 2023 r., niniejszym wyjaśniam:

- 1) w zakresie pkt. 1 zarządzenia precyzuję, że Skarżący zarzuca niezgodność art. 188 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (zwanej dalej: „p.p.s.a.”) w brzmieniu nadanym w art. 1 pkt 55 ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – **w związku z:**
  - **art. 45 w zw. z art. 78 Konstytucji,**
  - **art. 20 i art. 22 w zw. z art. 64 ust. 3 Konstytucji**
- 2) w zakresie pkt. 2 zarządzenia wskazuję, że zaskarżony art. 188 p.p.s.a. narusza następujące prawa i wolności Skarżącego:

- a) **w zakresie art. 45 w zw. z art. 78 Konstytucji – prawo do sprawiedliwego i rzetelnego procesu** poprzez naruszenie prawa do sądu Skarżącego, z uwagi na naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania umożliwiającej każdej ze stron zakwestionowanie rozstrzygnięć podjętych wobec niej w postępowaniu sądowym. Art. 188 p.p.s.a. w swoim obecnym brzmieniu stoi bowiem w sprzeczności z ww. prawami Skarżącego określonymi w art. 45 w zw. z art. 78 Konstytucji. Wynika to z faktu, iż orzeczenie reformatoryjne Naczelnego Sądu Administracyjnego („NSA”), wydane w sprawie będącej podstawą niniejszej skargi konstytucyjnej, pozbawiło Skarżącego możliwości zaskarżenia przedmiotowego orzeczenia, a co za tym idzie ograniczyło też jego prawo do sądu oraz pozbawiło go możliwości dochodzenia swoich praw;
- b) **w zakresie art. 10 w zw. z art. 184 Konstytucji – prawo kontroli działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne**, gdyż naruszenie prawa do sądu przysługującego Skarżącemu, wskutek wydania orzeczenia reformatoryjnego przez NSA w sprawie będącej podstawą niniejszej skargi konstytucyjnej, skutkowało także naruszeniem prawa Skarżącego do rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji, które to rozstrzygnięcie następnie winno podlegać kontroli sądów administracyjnych, jako elementu władzy sądowniczej, określonego w art. 184 Konstytucji. Konsekwencją naruszeń przedmiotowych praw Skarżącego jest zatem naruszenie zasady trójpodziału i równoważenia się władzy w szczególności poprzez naruszenie równowagi kompetencyjnej pomiędzy władzą wykonawczą oraz sądowniczą oraz naruszenie zasady kontroli administracji publicznej przez sądy administracyjne;
- c) **art. 20 i art. 22 w zw. z art. 64 ust. 3 Konstytucji – prawo własności oraz wolność prowadzenia działalności gospodarczej**, gdyż efektem naruszenia prawa do sądu Skarżącego, zasady dwuinstancyjności postępowania oraz zasady kontroli administracji publicznej przez sądy administracyjne jest naruszenie wolności gospodarczej Skarżącego oraz nieuzasadnione ograniczenie prawa własności Skarżącego, które to prawa w wyniku powstałych naruszeń nie mogą być w pełni realizowane. W wyniku zastosowania zaskarżonego przepisu, nałożony został ostateczny i prawomocny nakaz rozbiórki obiektu budowlanego posadowionego na nieruchomości stanowiącej własność Skarżącego, co stanowi bezpodstawne ograniczenie prawa własności przysługującego Skarżącemu wobec nieruchomości, co w konsekwencji prowadzi do ograniczenia możliwości prowadzenia działalności gospodarczej przez Skarżącego na przedmiotowej nieruchomości.

3) w zakresie pkt 3 zarządzenia wyjaśniam jak poniżej:

Zarzut niezgodności art. 188 p.p.s.a. z art. 45 w zw. z art. 78 Konstytucji

Art. 188 p.p.s.a. w swoim obecnym brzmieniu stoi w sprzeczności z prawem do sądu Skarżącego wyrażonym w art. 45 Konstytucji oraz zasadą dwuinstancyjności postępowania wyrażoną w art. 78 Konstytucji. NSA stosując art. 188 p.p.s.a. oraz orzekając reformatoryjnie w sprawie będącej podstawą niniejszej skargi konstytucyjnej pozbawił Skarżącego możliwości zaskarżenia

przedmiotowego orzeczenia, a co za tym idzie ograniczył jego prawo do sądu oraz pozbawił go możliwości dochodzenia swoich praw.

Zgodnie bowiem z art. 45 Konstytucji każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (prawo do sądu).

W zakresie prawa do sądu ustrojodawca położył nacisk na jego konstrukcję jako indywidualnego prawa podmiotowego, które stanowi jeden z kluczowych elementów konstytucyjnego statusu jednostki. W związku z tym prawo do sądu jest samodzielnym konstytucyjnym prawem podmiotowym ze wszystkimi tego konsekwencjami, w szczególności podlega ono niezależnej od innych praw i wolności ochronie w drodze skargi konstytucyjnej (art. 79 Konstytucji).

W przedmiotowej sprawie szczególnie istotne znaczenie ma odpowiednie ukształtowanie postępowania sądowego, stanowiące jeden z elementów konstrukcyjnych prawa do sądu. Przez pryzmat tego wymagania oceniać należy rozwiązania procesowe, które składają się na postępowanie sądowe.

Odpowiednie ukształtowanie postępowania sądowego wynikające z art. 45 Konstytucji należy rozpatrywać w powiązaniu z zasadą dwuinstancyjności postępowania wynikającą z art. 78 Konstytucji, z której wynika, że każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji.

Gwarancja zaskarżalności orzeczeń i decyzji wydanych w I instancji, wynikająca z art. 78 Konstytucji, stanowi środek ochrony konstytucyjnych wolności i praw. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego ugruntowane jest stanowisko, że gwarancja ta ma służyć zapobieganiu pomyłkom i arbitralności w I instancji (*vide*: K. Weitz, [w]: M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87-243*, art. 45, nb. 10.)

W ramach rozważań dotyczących art. 78 Konstytucji wyrażono pogląd, iż warunek wydania orzeczenia w I instancji jest spełniony, jeżeli organ wyższego stopnia w konkretnym układzie procesowym orzeka o pewnej kwestii (materii) po raz pierwszy. W takim wypadku orzeczenia takie winny być zaskarżalne, mimo że pochodzą od sądu II instancji (*vide*: K. Weitz, [w]: M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87-243*, art. 45, nb. 21-23).

W niniejszej sprawie warunek ten został spełniony, gdyż Naczelny Sąd Administracyjny wydając wyrok z dnia   stycznia 2023 r., sygn. akt   , rozstrzygnął jako organ I instancji w kwestii zasadności skargi kasacyjnej złożonej przez   Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego, która to materia była rozstrzygną po raz pierwszy. Ergo, od przedmiotowego orzeczenia Skarżącemu, zgodnie z art. 45 w zw. z art. 78 Konstytucji, winien przysługiwać środek zaskarżenia.

Z uwagi na zastosowanie art. 188 p.p.s.a. Skarżący został pozbawiony prawa do kontroli rozstrzygnięcia wydanego przez NSA, które spełniało przesłanki orzeczenia wydanego w I instancji, a co za tym idzie możliwości obrony przed arbitralnością oraz pomyłkami związanymi z orzekaniem w trybie jednoinstancyjnym. Brak możliwości zaskarżenia przedmiotowego orzeczenia oraz poddania go kontroli przez inny organ sądowy stanowiło także zaprzeczenie idei sprawiedliwości proceduralnej, którą w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przywołuje się w odniesieniu do

Ratio legis art. 10 polega na tym, że "każdej z trzech władz powinny przypadać kompetencje materialnie odpowiadające ich istocie, a co więcej – każda z tych władz powinna zachowywać pewne minimum kompetencyjne stanowiące o zachowaniu tej istoty. Ustawodawca zaś – kształtując kompetencje poszczególnych organów państwowych – nie może naruszyć owego "istotnego zakresu" danej władzy" (por. wyr. Trybunału Konstytucyjnego z 29.11.2005 r., P 16/04, OTK-A 2005, Nr 10, poz. 119).

Dlatego też art. 184 Konstytucji wyznaczył ramy, w których winno zostać ukształtowane sądownictwo administracyjne, stanowiące element władzy sądowniczej. Według ww. przepisu, sądy administracyjne sprawują, w zakresie określonym w ustawie, kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola sprawowana przez sądy administracyjne polega na tym, że sąd administracyjny powinien zbadać zaskarżone rozstrzygnięcie organu administracji z punktu widzenia zgodności z obowiązującym prawem, a w przypadku stwierdzenia jego naruszenia – powinien rozstrzygnięcie takie uchylić i przekazać organowi sprawę do ponownego rozpoznania. Konstytucja, przez posłużenie się pojęciem „kontrola” do określenia funkcji sądów administracyjnych, co do zasady nie daje sądowi kompetencji do przejęcia sprawy prowadzonej przed organem administracji i do wydania rozstrzygnięcia „w zastępstwie” organu (*vide*: M. Wiącek, [w]: M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87-243*, art. 184, nb. 38, Legalis; wyr. TK z 7.7.2009 r., K 13/08, *Legalis* nr 158404).

W związku z tym, w świetle art. 184 Konstytucji, regułą jest że sądy administracyjne upoważnione są do wydawania orzeczeń kasatoryjnych, a nie reformatoryjnych.

Reguła ta jest także konsekwencją przyjętego rozumienia zasady podziału władzy, o której mowa w art. 10 Konstytucji. Ergo, należy odróżnić rozstrzyganie spraw administracyjnych (wykonywanie administracji publicznej), które stanowi domenę władzy wykonawczej, od rozstrzygania spraw sądowniczoadministracyjnych (kontroli działalności administracji publicznej), co jest zadaniem sądownictwa administracyjnego.

Wprowadzenie reformatoryjnego orzekania przez sądy administracyjne prowadziłoby zatem do przejmowania przez te sądy jednej z podstawowych funkcji władzy wykonawczej, tj. wykonywania administracji publicznej.

Ponadto, przejęcie przez sąd administracyjny kompetencji organu administracji do załatwienia sprawy byłoby wykroczeniem poza konstytucyjnie określone granice kontroli działalności administracji publicznej (*vide*: M. Wiącek, [w]: M. Safjan, L. Bosek (red.), *dz. cyt.*, art. 184, nb. 38, Legalis).

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 13 listopada 2007 r., wskazał iż: „Trybunał Konstytucyjny pragnie na marginesie zauważyć, że zgodnie z polskim modelem jurysdykcji sądowniczoadministracyjnej, zadaniem sądownictwa administracyjnego jest jedynie kontrolowanie aktów administracji publicznej poprzez badanie ich zgodności z prawem. Przyznanie sądom administracyjnym kompetencji do merytorycznego rozpoznania, o których mowa w skardze konstytucyjnej, doprowadziłaby do wyręczenia administracji publicznej w realizacji powierzonych zadań (zob. T. Woś, *Reforma sądownictwa administracyjnego - projekty dalekie od ideału*,

"Państwo i Prawo" nr 7/2001, s. 31). Tymczasem zgodnie z zasadą trójpodziału władz, wyrażoną w art. 10 Konstytucji, sądownictwo administracyjne nie może doprowadzić do zastępowania administracji publicznej w wykonywaniu przez nią ustawowo określonych kompetencji, a tym samym wkroczyć w sferę władzy wykonawczej." (vide: wyrok TK z 10.5.2000 r., Legalis nr 47842; wyr. TK z 30.10.2006 r., P 36/05, Legalis nr 77570, uchw. NSA z 26.10.2009, I OPS 10/09, Legalis nr 178959; wyr. NSA z 13.12.2006, II OSK 91/06, Legalis nr 244169).

Sądy administracyjne mają zatem sprawować kontrolę działalności administracji publicznej, w związku z tym nie powinny one merytorycznie rozstrzygać spraw administracyjnych, gdyż wówczas same wstąpiłyby w rolę organu administracji publicznej. (vide: B. Banaszak, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz.*, Warszawa 2012, art. 184, nb. 1, Legalis).

Wskutek wydania orzeczenia reformatoryjnego przez Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie będącej podstawą niniejszej skargi konstytucyjnej doszło do naruszenia prawa Skarżącego do rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji, które to rozstrzygnięcie następnie winno podlegać kontroli sądów administracyjnych, jako elementu władzy sądowniczej, określonego w art. 184 Konstytucji. Konsekwencją naruszeń przedmiotowych praw Skarżącego jest także naruszenie zasady trójpodziału i równoważenia się władzy w szczególności poprzez naruszenie równowagi kompetencyjnej pomiędzy władzą wykonawczą oraz sądowniczą oraz naruszenie zasady kontroli administracji publicznej przez sądy administracyjne.

W przedmiotowej sprawie NSA wstąpił bowiem w rolę organu administracji i orzekł merytorycznie co do nakazu rozbiórki obiektu nałożonego decyzją PINB z dnia z dnia _____ maja 2019r., nr _____, znak: _____ oraz utrzymanego w mocy Decyzją WINB z dnia _____ grudnia 2019 r., nr _____, znak: _____. W związku z tym istnieje prawomocny i ostateczny nakaz przeprowadzenia orzeczonej rozbiórki, od którego Skarżącemu nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, mimo że Konstytucja stanowi, iż sądy sprawują kontrolę administracji publicznej, natomiast rozstrzyganie spraw administracyjnych leży w gestii organów administracji publicznej.

Dlatego też, w ocenie Skarżącego, art. 188 p.p.s.a., zgodnie z którym Naczelnego Sądu Administracyjnego w razie uwzględnienia skargi kasacyjnej, uchylając zaskarżone orzeczenie, rozpoznaje skargę, jeżeli uzna, że istota sprawy jest dostatecznie wyjaśniona, stoi w sprzeczności z zasadą kasatoryjności orzeczeń sądowniczych wynikającą z art. 184 Konstytucji.

Wydanie orzeczenia reformatoryjnego na podstawie art. 188 p.p.s.a. następuje w razie uznania przez NSA, że istota sprawy sądowniczej jest dostatecznie wyjaśniona. Użycie zwrotu niedookreślonego przez ustawodawcę spowodowało przyznanie NSA możliwości wydania orzeczenia reformatoryjnego w każdym przypadku, w którym NSA uzna, że doszło do dostatecznego wyjaśnienia istoty sprawy. (vide: A. Skoczyła, P. Szustakiewicz., (red.) *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz.*, Warszawa 2023, art. 188, Legalis, nb. 2).

Użycie przez ustawodawcę zwrotu niedookreślonego powoduje, że swoboda NSA w orzekaniu reformatoryjnym została w znaczący sposób rozszerzona, co powoduje *de facto* odejście od reguły określonej w art. 184 Konstytucji, tj. orzekania kasatoryjnego, na rzecz wyjątku określonego w art. 188 p.p.s.a.

Ponadto, warto zwrócić uwagę, że przepis art. 188 p.p.s.a. może być stosowany w związku z art. 193 p.p.s.a, który stanowi, iż do postępowania przed NSA stosuje się odpowiednio przepisy postępowania przed wojewódzkim sądem administracyjnym. Daje to NSA możliwość formułowania treści rozstrzygnięć aktów administracyjnych, ograniczając rolę organów administracji do formalnego ich przeniesienia na poziom rozstrzygnięć administracyjnych.

Przedstawione powyżej wątpliwości prowadzą do wniosku, iż w ocenie Skarżącego, zarzut niezgodności 188 p.p.s.a. z art. 10 w zw. z art. 184 Konstytucji jest zasadny.

Zarzut niezgodności art. 188 p.p.s.a. z art. 20 i art. 22 w zw. z art. 64 ust. 3 Konstytucji

Efektom naruszenia prawa do sądu Skarżącego, zasady dwuinstancyjności postępowania oraz zasady kontroli administracji publicznej przez sądy administracyjne jest naruszenie wolności gospodarczej Skarżącego oraz nieuzasadnione ograniczenie prawa własności Skarżącego, które to prawa w wyniku powstałych naruszeń nie mogą być w pełni realizowane.

W wyniku zastosowania zaskarżonego przepisu, nałożony został ostateczny i prawomocny nakaz rozbiórki obiektu budowlanego posadowionego na nieruchomości stanowiącej własność Skarżącego, co stanowi bezpodstawne ograniczenie prawa własności przysługującego Skarżącemu wobec nieruchomości, co w konsekwencji prowadzi do ograniczenia możliwości prowadzenia działalności gospodarczej przez Skarżącego na przedmiotowej nieruchomości.

Statuowana wprost w art. 20 i 22 Konstytucji wolność działalności gospodarczej stanowi zarówno zasadę konstytucyjną, jak i podmiotową wolność podstawową. W orzecznictwie TK art. 20 Konstytucji uznawany jest jako samodzielna podstawa konstytucyjnego prawa podmiotowego przysługującego jednostce (*vide*: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 kwietnia 2001 r., sygn. U 7/00, OTK ZU nr 3/2001).

Z uwagi na to, że wolności działalności gospodarczej chroniona jest na poziomie konstytucyjnym, państwo zobowiązane jest do podjęcia wszelkich niezbędnych działań, które mają służyć urzeczywistnieniu tego prawa. Podstawowym zadaniem państwa jest stworzenie możliwości funkcjonowania rynku poprzez wprowadzenie w prawodawstwie i następnie nadzorowanie funkcjonowania odpowiednich instrumentów kształtowania działalności gospodarczej przez podmioty prywatne na konkurencyjnym rynku (*vide*: K. Zaradkiewicz, [w]: M. Safjan, L. Bosek (red.), *Konstytucja RP. Tom II. Komentarz do art. 87-243*, art. 20, nb. 133).

W odniesieniu zaś do art. 64 ust. 3 Konstytucji należy wskazać, że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności.

Zastosowanie przez NSA art. 188 p.p.s.a. oraz w konsekwencji wydanie ostatecznego i prawomocnego wyroku z dnia   stycznia 2023 r., sygn. akt   , naruszyło wolność gospodarczą Skarżącego wyrażoną w art. 20 i art. 22 Konstytucji oraz ograniczyło jego prawo własności nieruchomości i urządzeń trwale związanych z tym gruntem, co w konsekwencji pozostaje niezgodne z art. 64 ust. 3 Konstytucji.

Efektom ww. orzeczenia, jest bowiem utrzymanie w mocy nakazu rozbiórki obiektu nałożonego decyzją PINB z dnia z dnia   maja 2019r., nr   , znak: oraz utrzymanego w mocy Decyzją WINB z dnia   grudnia 2019 r., nr   , znak: . W związku z tym istnieje prawomocny i ostateczny nakaz przeprowadzenia orzeczonej rozbiórki.

W związku z powyższym należy wskazać, że efektem zastosowania przez NSA zaskarżonego art. 188 p.p.s.a. oraz utrzymania w mocy nakazu rozbiórki obiektu jest:

- naruszenia prawa własności Skarżącego poprzez pozbawienie go prawa do samodzielnego decydowania o swojej własności, gdyż obiekt posadowiony na nieruchomości stanowiącej jego własność zostanie poddany rozbiórce mimo tego, że nakaz rozbiórki stał się prawomocny i wykonalny wbrew woli Skarżącego i z naruszeniem jego praw;
- naruszenie prawa własności Skarżącego, gdyż zostanie on pozbawiony możliwości czerpania zysków ze swojej własności, ponieważ inwestycja, która została posadowiona na jego nieruchomości i wymagała znacznych nakładów finansowych ze strony podmiotu realizującego przedsięwzięcie zostanie poddana rozbiórce, w związku z czym nie będzie przynosić zakładanych dochodów, z których część miała trafić do Skarżącego jako wynagrodzenie za korzystanie z udostępnionej nieruchomości;
- ograniczenie wolności działalności gospodarczej Skarżącego, gdyż zostanie on pozbawiony możliwości partycypacji w przedsięwzięciu realizowanym przez M   sp. z o.o. z siedzibą w W   . Skarżący jak współnik ww. spółek prowadzi aktywną działalność gospodarczą na obiekcie za pośrednictwem ww. podmiotów. Na obiekcie stanowiącym przedmiot decyzji nakazującej rozbiórkę, prowadzona jest bowiem działalność sportowo-rekreacyjna w zakresie gry w tenisa, w tym działalność klubu sportowego skupiającego przy wsparciu lokalnych władz dzieci i młodzież. Realizacja nakazu rozbiórki spowoduje utratę stałych klientów przez klub, odejście personelu, zawodników i osób związanych z klubem oraz utratę zaufania lokalnej społeczności, która stanowi istotne wsparcie dla jego działalności. W związku z tym wykonanie przedmiotowego nakazu rozbiórki spowoduje, że dotychczasowa działalność na nieruchomości stanie się niemożliwa lub znacznie utrudniona.
- ograniczenie prawa własności Skarżącego oraz jego swobody działalności gospodarczej, gdyż realizacja nakazu rozbiórki, który stał się prawomocny i wykonalny wbrew woli Skarżącego i z naruszeniem jego praw, poniesienie za sobą znaczące koszty finansowe, które będą musiały ponieść ww. spółki, w których Skarżący partycypuje jako współnik. Ponadto, przeprowadzenie prac rozbiórkowych spowoduje istotne zmiany na nieruchomości oraz uniemożliwi prowadzenie działalności gospodarczej na bliżej

nieokreślony czas. Dodatkowo, uczynienie nieruchomości zdatną do ponownego prowadzenia działalności gospodarczej po przeprowadzonych pracach lub przystosowanie jej do nowego profilu działalności również będzie wiązało się z istotnymi kosztami, które będzie musiał ponieść Skarżący.

Reasumując, wyrok NSA z dnia   stycznia 2023 r., sygn. akt   , został wydany na podstawie art. 188 p.p.s.a., który w ocenie Skarżącego jest niezgodny z art. 10 w zw. z art. 184 Konstytucji oraz narusza jego prawo do sądu, a także zasadę dwuinstancyjności wyrażone w art. 45 w zw. z 78 Konstytucji, a w wyniku zastosowania tego przepisu nałożony został ostateczny i prawomocny nakaz rozbiórki obiektu budowlanego posadowionego na nieruchomości stanowiącej własność Skarżącego, co stanowi bezpodstawne ograniczenie prawa własności przysługującego Skarżącemu wobec nieruchomości a także ogranicza możliwość prowadzenia działalności gospodarczej przez Skarżącego na przedmiotowej nieruchomości.

Tomasz Rzepka
adwokat

Załączniki:

1. 4 odpisy pisma.